

РЕШЕНИЕ

№ 3906

гр. София, 10.07.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 28.06.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **3485** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК.

А. П. Ж. - Й. от [населено място] не е доволна от заповед № 81010/ 10.03.2010 г., издадена от началник отдел „Пътна полиция” – СДВР, с която е разпоредено изземване на свидетелството за управление на моторно превозно средство №[ЕИК], категории В и М поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 ЗДвП.

С жалбата е заявено възражение за нищожност на акта като издаден от некомпетентен по материя орган. При условията на евентуалност са изложени оплаквания за материалната му незаконосъобразност по аргумент, че описаните в него наказателни постановления не са връчени на Ж. - Й.. Оспорващата твърди, че спрямо нея е издадена заповед № 46184/ 03.06.2005 г., която се базира на същите наказателни постановления, по повод на която е образувано адм. дело № 03864/ 2006 г. Последвало оттегляне на административния акт - заповед № О 46184/ 01.09.2006 г. Настоява, че е следвало да бъде прекратено административното производство, тъй като е изтекъл давностният срок за реализиране на административно - наказателната й отговорност. Най - сетне, жалбоподателката не е поканена доброволно да изпълни задължението си - чл. 177, т. 4 ЗДвП. Допълнителни съображения в подкрепа на тези доводи са изложени в писмено становище по чл. 149, ал. 3 ГПК.

Ответникът, началникът на отдел Пътна полиция при СДВР, чрез представител по пълномощие, отпорва жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Според представителя на прокуратурата тя е неоснователна.

От фактическа страна се установява:

На 11.05.2004 г. началникът на РПУ Д. издал НП № 2398/04 г., с което на Ж. - Й. са наложени административни наказания глоба в размер на 20 лв по чл. 183, ал. 2, т. 9 ЗДвП и глоба в размер на 10 лв за управление на МПС със скорост 115 км в час при ограничение 90 км в час и са отнети 12 контролни точки. Санкционният акт е връчен срещу подпис на наказаното лице на 01.07.2004 г. и съдържа отразяване, че е влязъл в сила на 09.07.2004 г.

С наказателно постановление № 3084/04, издадено от началник РПУ Д. на 17.06.2004 г. на Ж. - Й. е наложено административно наказание глоба в размер на 20 лв по чл 183, ал. 2, т. 9 ЗДвП и са отнети 10 контролни точки. Върху него е обозначено връчване на жалбоподателката по реда на чл. 58, ал. 2 ЗАНН на 06.01.2006 г. и влизане в сила на 14.01.2006 г.

На 04.02.2005 г. същият административно - наказващ орган е издал спрямо Ж. - Й. НП № 551/04 на основание чл. 183, ал. 2, т. 3 ЗДвП наложено административно наказание глоба в размер на 20 лв и са отнети 6 контролни точки. Върху санкционния акт е отразено връчването му по чл. 58, ал. 2 ЗАНН на 20.12.2005 г. и влизане в сила на 20.12.2005 г.

С НП № 33314/ 12.04.2005 г. на началник отдел АНД - ПП КАТ - СДВР на оспорващата е наложено административно наказание по чл. 183, ал. 2, т. 2, ЗДвП глоба в размер на 20 лв и административно наказание по чл. 183, ал. 1, т. 1 ЗДвП глоба в размер на 10 лв и са отнети 3 контролни точки. За установяване съобщаването на НП е приложено известие за доставяне на писмовна пратка с отразяване, че същата не е потърсена от своя адресат.

С НП № 163515/ 18.12.2006 г. заместник директорът на СДП е наложил на жалбоподателката административно наказание по чл. 183, ал. 4, т. 8, предл. 2, прил. 3 ЗДвП глоба в размер на 40 лв и са отнети 3 контролни точки. Връчено на 25.01.2007 г. Обозначено е влизане в сила на 24.12.2008 г.

С наказателно постановление № 46184/ 18.05.2005 г., издадено от началник анд отдел Пътна полиция - СДВР на Ж. - Й. е наложена глоба в размер на 100 лв по чл. 179, ал. 2 вр.чл. 179, ал. 1, т. 5, предл 5 ЗДвП и са й отнети 9 контролни точки съдържа отразяване, че е връчено по реда на чл. 58, ал. 2 ЗАНН на оспорващата и е влязло в сила на 14.06.2006 г.

На 09.08.2007 г. министърът на вътрешните работи е издал Заповед № Из – 1393, с която е упълномощил длъжностни лица да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки началниците на структурни звена „Пътна полиция” при СДП и ОДП.

На 03.06.2005 г. спрямо жалбоподателката е издадена заповед № 46184 от началник Пътна полиция КАТ СДВР, с която е приложена принудителна административна мярка временно изземване на свидетелството за управление на МПС поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 ЗДвП до успешно полагане на изпит за придобиване на правоспособност. Със заповед рег. № О 46184/ 01.09.2006 г. същата е отменена от издателя й. С решение по адм. дело № 03864/ 2006 г. на СГС, АО, III Д състав е прието, че жалбата срещу заповедта е допустима въпреки отмяната й от нейния издател, доколкото към датата на издаването й тя е незаконосъобразна, а право на засегнатото от акта лице е да избере процедурата, по която да реализира правата си. Със съдебния акт е постановена отмяна на заповед № 46184/ 2005 г. на ответника.

Други доказателства от значение за предмета на спора по делото не са ангажирани.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна

следното:

Жалбата е допустима - заповед № 81010/ 10.03.2010 г. е съобщена на Ж. - Й. на 28.02.2012 г. Оспорена е пред непосредствено горестоящия орган - директора на СДВР чрез пощенски оператор на 13.03.2012г. На 19.03.2012 г. по реда на чл. 152 АПК е депозирана жалбата, въз основа на която е образувано делото.

Заповедта е издадена от компетентен орган – началник отдел „Пътна полиция” – СДВР, на който са делегирани правомощия за това – Заповед № Из - 1393/ 09.08.2007 г. на министъра на вътрешните работи. Спазена е формата по чл. 59 АПК.

Съгласно чл. 171, т. 4 ЗДвП, с цел безопасност по пътищата и преустановяване на административните нарушения на водач, на когото са отнети всички контролни точки и е изгубил правоспособността си, но не е върнал свидетелството си за правоуправление, същото се изземва. Касае се за принудителна административна мярка, за чиято законосъобразност е необходимо на лицето да са отнети всички контролни точки и то да не е върнало свидетелството си за правоуправление. Ж. - Й. не спори, че свидетелството не е върнато доброволно. Противоречивите позиции на страните по делото касаят другия правопораждащ факт – отнемането на контролните точки. Контролните точки, съгласно чл. 157, ал. 1 ЗДвП, служат за отчет на извършените от водача нарушения. За да обезпечи безопасността на движението, законодателят е преценил, че извършването на определен брой и вид нарушения е основание за отнемане на правоспособността на водача на моторното превозно средство. С цел ефективност на контрола по отношение на извършените нарушения е въведен максимален брой контролни точки и отнемане на определен брой от тях за определени нарушения. В релевантния нормативен акт – Наредба № 1 - 139 от 16 септември 2002 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство и нарушенията, за които се отнемат, отменена с наредба № Из-1959 от 27.12.2007г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство, условията и реда за отнемането им и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, за които се отнемат, са определени максимален размер на контролните точки 39 и конкретния брой точки, които се отнемат за отделните нарушения. Съгласно чл. 4 от Наредбата контролните точки се отнемат въз основа на влязло в сила наказателно постановление. Следователно, за да е налице правомерно отнемане на контролни точки, е необходимо да е установено по надлежния ред извършването на някое от нарушенията, визираните в чл. 3, ал. 1 от Наредбата. Кога едно нарушение е установено по надлежния ред, определя Законът за административните нарушения и наказания. Завършващият релевантен факт е влизането в сила на наказателното постановление, установяващо нарушението и наказанието. Съгласно чл. 64 ЗАНН наказателните постановления влизат в сила, когато не подлежат на обжалване, не са обжалвани или са били обжалвани, но са били потвърдени или изменени от съда. Следователно едва след събъждането на някой от посочените юридически факти по надлежния ред ще е установено извършването на съответното нарушение и на нарушителя ще следва да бъдат отнети съответния брой контролни точки. За да се установи, че дадено наказателно постановление не е обжалвано, е необходимо да се докаже по безспорен начин, че адресатът на акта не е упражнил субективното си право на жалба, възникващо от деня на връчване на акта – чл. 59, ал. 2 във вр. с чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Когато актът е връчен при условията на чл. 58, ал. 2 ЗАНН задължение на органа е да докаже, че са спазени изискванията на

закона, т.е. че нарушителят не е намерен на посочения от него адрес, а новият е неизвестен. Само тогава, когато тези законови изисквания са спазени, ще е налице годен юридически факт, който да породи правните последици на влязло в сила наказателно постановление. Действията се извършват единствено от административния орган той носи тежестта за доказване на надлежното им извършване – чл. 170, ал. 1 АПК.

В разглеждания случай спрямо Ж. - Й. са издадени шест наказателни постановления. Както бе посочено във фактичката част от решението, във връзка с връчването на три от тях - НП № 3084/04 и НП № 551/04, издадени от началник РПУ Д. и НП № 46184/ 18.05.2005 г., издадено от началник анд отдел Пътна полиция СДВР е отразено, че това е станало по реда на чл. 58, ал. 2 ЗАНН; по отношение на НП № 33314/ 12.04.2005г. на началник отдел АНД - ПП КАТ - СДВР пощенската пратка е върната на подателя си като непотърсена. Лично на Ж. - Й. са връчени НП № 2398/04 г. на началника на РПУ Д., с което на оспорващата са наложени административни наказания глоба в размер на 20 лв по чл. 183, ал. 2, т. 9 ЗДвП и глоба в размер на 10 лв за управление на МПС със скорост 115 км в час при ограничение 90 км в час и са отнети 12 контролни точки, връчен срещу подпис на наказаното лице на 01.07.2004 г. и НП № 163515/ 18.12.2006 г. заместник директорът на СДП е наложил на жалбоподателката административно наказание по чл. 183, ал. 4, т. 8, предл. 2, прил. 3 ЗДвП глоба в размер на 40 лв и са отнети 3 контролни точки, съобщено на Ж. - Й. на 25.01.2007 г.

За връчените при условията на чл. 58, ал. 2 ЗАН наказателни постановления няма представени доказателства, установяващи, че лицето е търсено и не е намерено на посочения от него адрес, а новият е неизвестен. Удостовереното „непотърсване” на пратката от получателя ѝ не е освободило административно - наказващия орган да осигури надлежното съобщаване на санкционния акт. Липсата на доказателства за изпълнение на изискванията на закона правят факта на връчване на цитираните четири наказателни постановления недоказан, което препятства формиране на извод, че те са влезли в сила и следователно породили правни последици.

Дори да се приеме, че след отмяната на заповед № 46184/ 03.06.2005г. органът разполага с правомощие да прилага ПАМ с фактическо основание НП № 2398/ 2004 г., издадено от началника на РУП Д., съгласно което са отнети 12 контролни точки, по този начин общият брой отнети контролни точки с влезли в сила НП е 15 /заедно с трите контролни точки, отнети съгласно НП № 163515/ 18.12.2006 г./ на началник анд Пътна полиция - СДВР, което означава, че заповедта противоречи на материалния закон.

Д. за незаконосъобразността ѝ поради погасяване по давност на изпълнението на наказателните постановления е неоснователен. Съгласно чл. 82, ал. 3 ЗАНН административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал. 1. В случая, с наказателните постановления на Ж. - Й. са наложени наказания – глоба, чието изпълнение се погасява след изтичането на срок от три години. Видно от оспорената заповед за седемте наказателни постановления погасителната давност е изтекла и следователно държавата не може принудително да търси изпълнение на наложените с тях наказания глоба, тъй като нейното субективно право се е погасило. Това обаче не означава, че са се заличили правните последици от извършеното нарушение. Наказателното постановление, с което нарушението е установено, ако е влязло в сила, последиците от извършването му ще са настъпили.

Отнемането на контролните точки е последица от извършването на нарушението, а не вид наказание за него и служи единствено за отчет на извършените нарушения и само по себе си не е правопораждащ за отнемането на правоспособността, а с оглед на това и на удостоверяващия го документ, факт. Поради това изтеклата давност за правото на държавата да търси принудително изпълнение на наложените наказания не рефлектира върху правните последици от извършеното нарушение, каквито са отнемането на съответния брой контролни точки, а в резултат на това и изземването на свидетелството за правоуправление. Тези съображения не променят извода за основателност на оспорването, който определя като такава и претенцията за присъждане на разноските по делото, каквито са направени в размер на 310 лв - 10 лв за заплащане на дължимата държавна такса и 300 лв възнаграждение по договор за правна защита и съдействие, сключен между жалбоподателката и адв. С. на 26.06.2012 г.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по оспорване на А. П. Ж. - Й. от [населено място], Заповед № 81010/10.03.2010 г., издадена от началник отдел „Пътна полиция” – СДВР, с която е разпоредено изземване на свидетелството за управление на моторно превозно средство №[ЕИК], категории В и М поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. П. Ж. - Й. сумата 310 /триста и десет/ лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Р. Б., в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: